

Laurens

Laurens

Louisa Kuiken

Schrijver: Louisa Kuiken
Coverontwerp: Laura (Blanche), Sylvia (Sydney) en Maartje Scholtmeijer
ISBN 9789464350173
©Louisa Kuiken

Inleiding bij deze speciale versie

21 Jaar nadat ik verwerkt werd, 21 februari 2021, liep ik door het centrum van Groningen. Niet als enige, overal probeerden de mensen de eerste zonnestrallen op te vangen, ze stonden in de rij voor een ijsje en droegen hun jas over hun arm. Maar anders dan al die mensen, maakten die lenteprielen mij zeer ongelukkig. Als ik de lente in de lucht voel hangen, wil ik niets liever dan onder een dekentje kruipen op mijn bed. Ik probeer nog te zingen, maar elk vrolijk liedje lijkt plots klap gewist te zijn van mijn harde schijf. Gewist, om ruimte te maken voor een gevoel, dat ik lang wegstopte. Het gevoel, waarvoor ik geen woorden heb, maar beelden van mezelf zie, daar klein op het schoolplein. Mijn klasgenoten zaten al op de stenen trappen en ik moest naar ze toe lopen. Maar de lente betekende een nieuw geluid en het begon weer te verschuiven wie met wie omging. En elk jaar viel ik er weer buiten. Ik stond daar op het plein en voelde me verschrikkelijk eenzaam, daar onder de boom, waarvan ik tegen mijzelf had gezegd dat ie rechtstreeks uit het Paradijs kwam, omdat ik het anders niet aan kon. Dat gevoel, dat kwam nu terug, terwijl ik door Groningen liep.

Vreemd, want niks was nog hetzelfde. Niet vanwege het feit dat ik nu theologie studeerde of dat ik lange haren zag, als ik in de spiegel keek. Niet vanwege de lock-down. Alles was anders, omdat ik nu vrienden met Quinten was.

De weg daar naar toe voelde als een achtbaan. Het was heerlijk om de spanning te voelen als het karretje langzaam omhoog ging, maar als ik naar beneden reed en er vervolgens een looping in de baan zat, werd ik misselijk. En constant de angst dat als alles achter de rug was, ik op hetzelfde punt zou zijn waar ik was begonnen.

Dat punt was een zaterdag in de lock-down. Ik kon niet ontsnappen naar een kamer in een studentenstad, dus ik ontsnapte met muziek. Ik had voor mijzelf de cd "A" van Agnetha Fältskog gekocht. Ik luisterde naar de cd en hoorde de woorden, die me direct terug brachten naar 9 augustus 2019.

*"I'm not sure what happend
But it happend so fast (...)
But, what a night
What a night
What a night
I'm still not alright"*

Ik had een half jaar gedaan alsof Quinten niet in mijn gedachten was, maar niks was minder waar. Een half jaar lang had ik gehoopt op een wonder, elke dag weer.

Maar “wonder” kwam niet, dus het was tijd om “wonder” zelf te maken. Ik kwam op het geniale idee om een verhaal te schrijven over die negen augustus, zodat ik Quinten kon appen: *Hé, ik heb een verhaal over je geschreven, vind je het goed dat het wordt uitgegeven?*

Geniaal toch?

Geniaal als het werkte, maar het werkte niet. En in een poging me vast te klampen aan mijn laatste strohalm, waaide ik steeds verder weg. Toen het te laat was, realiseerde ik me pas dat ik te ver was gegaan. Ik had Quinten kunnen appen toen het verhaal af was. Ik had toch geen uitgever nodig? De enige, die een uitgever nodig had, was Louisa Kuiken, die zo graag wou bewijzen dat ze geen loser was. Maar Louisa had Quinten nooit gekend. Dus hoe meer ik haar was, hoe meer ik mijn “wonder” kwijt raakte. Tot ik het vergoed kwijt was en ik terug was op hetzelfde punt, alleen met nog wat meer zelfhaat.

O en nog een dingetje. Vrouwe Fortuna had andere plannen voor mij in gedachten. En zo stond ik op 20 februari, een dag eerder, opeens te wachten op de trein naar Assen, waar Quinten en ik hadden afgesproken. Want we zijn vrienden. Dat ik voor mij belangrijk. Zodra ik in contact was gekomen met Quinten, heb ik mijn verhaal laten gaan. Ergens op mijn laptop stond het, om ten onder ten gaan met mijn paper van theologie concepten en methoden en een samenvatting van Niebuhrs “Christ and Culture”.

Maar dat ik het verhaal had laten gaan, betekende niet dat veel mensen mij vroegen hoe het met het verhaal was afgelopen. En langzaam begon ik te twifelen, moet ik er niet iets mee? Maar wat als mensen zeggen: “O mijn God, Maartje, heb jij dit opgeschreven?” of “Ik herken mezelf helemaal niet in hoe je me beschrijft”? (of: “Al die taalfouten en dat noemt zich dochter van een neerlandicus”, natuurlijk!)

En zo kwam ik op het geniale idee (o nee, loopt dit goed af?) om het verhaal zelf uit te geven. De kosten zijn voor mij, je kritiek en heftige gesprekken slik je in.

Ik snap namelijk dat niet alles even... nou ja, braaf is, niet leuk om te lezen, misschien confronterend zelfs. Maar geloof me, ik kan over elke zin een essay schrijven waarom hij erin zit. Ik geniet dan ook altijd als ik het document open. Hopelijk heb jij net zo veel plezier in het lezen als ik.

En als je zin heb kun je het extra verhaal “Extreem eerlijk” nog lezen. Dit verhaal zit er niet bij, omdat het zo’n leuk verhaal is - integendeel, het is soms onmogelijk om te lezen met alle vergezochte metaforen. Dit verhaal zit er in, omdat het voor mij persoonlijk heel belangrijk is. Het bevat verschillende fragmenten uit een verhaal (van een meisje Lianne, die op de planeet Pluto terechtkomt) en

fragmenten uit mijn literaire dagboek (schuin gedrukt weergegeven). Deze stukken schreef ik tweede keer vijfde klas (vlak voordat “Laurens” zich afspeelt) en geven daarmee het beste inkijkje in wat er gebeurt in het hoofd van iemand, die moet dealen met een pestverleden, autisme, een rokende vriendin, maar vooral met dat haar problemen niet serieus worden genomen. Ze beschrijven het gevoel, dat ik in het begin aanhaalde, zo goed en zo kwaad als het kan. Ik heb dit verhaal toegevoegd, omdat ik hoop dat ik daarmee ook iets achter mij kan laten. Dat ik niet meer het eenzame meisje hoef te zijn. Dat meisje, dat altijd ABBA liedjes zong en altijd schreef.

Nee, ik ben iemand anders. Dankzij Quinten. En daarom wil ik je bedanken, Quinten. Niet alleen dat je toestemming hiervoor hebt gegeven, maar vooral omdat je zo’n fantastische vriend bent.

Daarnaast wil ik mijn beste vriendinnen Laura en Sylvia bedanken. Zonder hun support en enthousiasme was ik nooit zo ver gekomen.

Liefs Louisa Kuiken (pseudoniem van Maartje Scholtmeijer)

Noot van de auteur: de namen Quinten, Laura en Sylvia zijn gefingeerd (naar Quinten Quist (De ontdekking van de hemel; Harry Mulisch) en Laura Tinhuizen en Sylvia Nithart (Twee vrouwen; Harry Mulisch)). Ook alle andere namen in de verhalen -met uitzondering van Maartje (Scholtmeijer)- zijn gefingeerde namen.

Voor de echte Laurens,
Bedankt voor de mooie herinnering
Liefs Louisa

*In een ondeelbaar moment was alles bij elkaar gekomen – maar wat was het?
Hij wist het antwoord, maar het leek of dat even moeilijk was te ontrafelen als
de vraag*

*Max Delius' gedachten over quasar MQ 3421 in "De ontdekking van de hemel"
van Harry Mulisch*

9 augustus 2020

Venus is de eerste ster die je in de nacht ziet. Eigenlijk is Venus helemaal geen ster. Dat maakt haar niet oninteressant om naar te kijken. Alles wat er in het universum is, is interessant om naar te kijken. Vooral als je met coole telescopen kan kijken. De James Webb space telescope, de Very Large Telescope of natuurlijk de Westerbork telescoop.

Stel je eens voor op een donkere avond, tussen Westerbork en Assen, vlakbij Hooghalen en wat er nog meer mag liggen, staan die telescopen keurig op een rij te luisteren naar verre geluiden uit het universum, naar verleden dat verder gaat dan het geluid van wagons op rails, misschien wel helemaal tot de oerknal. Je hebt immers een telescoop nodig om te weten wat er afspeelde in het universum.

Heb je er wel eens over nagedacht dat hoe verder een telescoop kijkt in het universum, hoe minder informatie die opvangt? Minder meetgegevens, minder fotonen, minder restanten van wat er ooit was. Maar aan de andere kant vertellen die gegevens meer over het jonge universum en wat zich daar heeft afgespeeld.

Het grappige is dat herinneringen precies hetzelfde werken. Als je verder in de tijd komt, staat de herinnering je minder helder voor de geest, maar je komt er wel langzamerhand achter waarom gebeurde wat gebeurde. Misschien dat ik daarom zo van telescopen hou.

Zoals zij nachtenlang geduldig naar dat ene object staren, een beetje licht willen opvangen, omdat ze niet genoeg nemen met “er is een god” of “zo werkt de natuur nou eenmaal”, maar willen weten waarom gebeurd is wat gebeurd is. Ze staren naar -laten we zeggen- Venus om te weten te komen wat ze daar doet, hoe ze daar is gekomen. En in diezelfde nachten lig ik ook wakker. In mijn hoofd zoekend naar de vraag waarom dingen gebeurd zijn zoals ze gebeurd zijn. In eerste plaats een speciale herinnering, die, God, een jaar geleden plaatsvond. Op 9 460 730 472 580 800 meter ver van de aarde, vele malen verder van hier naar Westerbork, ergens daar in het universum zweeft een laatste beetje fotonen van wat er is gebeurd op 9 augustus 2019. Een speciale herinnering, die ik deel met een jongen. Zijn naam is Laurens IJseberg, hij is zestien jaar en hij woont niet ver van de Westerbork telescoop. Ik dacht ergens in Beilen, ofzo.

Laurens. Waarom heeft hij gedaan wat hij heeft gedaan? Zou er een telescoop gericht zijn op die 9,46 biljoen kilometer? En mij vertellen waarom?

Ik knip mijn bedlampje aan. Het is twee uur 's nachts zie ik op mijn wekker. Misschien ben ik zelf wel die telescoop.

Een willekeurige dag

Mijn naam is Madelief van Lampe. Ik ben 19 jaar. Ik ben autistisch. Ik zit... wacht eens even. Ik zit of zat in 6VWO. Na de zomer ga ik studeren. Mijn zus studeert al. Nederlands. Hetzelfde als mijn vader heeft gedaan. Hij is één van de bekendste dialectologen van Nederland. Mijn moeder geeft les aan een middelbare school. En ik ga dus studeren, want ik denk dat ik gemeentepredikant ga worden. Bij gebrek aan beter. Begrijp me niet verkeerd, dominee zijn is beter dan het klinkt. Maar ik heb klasgenoten die aan universiteiten willen gaan werken of de Tweede Kamer in willen gaan. Maar ja, eerst maar eens studeren.

Ik heb er wel zin in. Maar na negentien jaar op deze aarde rond te hebben gelopen, heb je nergens meer echt zin in. Weer zes-zeven jaar maar braaf je best doen, zonder dat er werkelijk wat gebeurt. Kom op, als het hoogtepunt van het schooljaar een klassenfeest is, waar de helft dronken was en je pas na een uur dacht: ik wil hier weg! -dan faalt je leven.

Maar hé, wat maakt het uit? Ik heb vakantie. Ik kan alles doen wat ik wil. Ik heb nog een boek dat ik wil lezen. Al dagen. Maar waarom vandaag “De pupil” van Mulisch lezen, als ik morgen weer moet gaan bedenken wat ik ga doen?

Ik kan ligfietsen. Mijn moeder heeft een donkerblauwe ligfiets, eentje met onderstuur, waar ik ook vaak op fiets. Zo ook vandaag. Ik rijd behoedzaam de stad uit.

Welkom in het land van de moffen. Het Germania van Nederland. Overal akkers, doorkruist met rechte wegen en her en der dorpjes, omringd met een dijk. Ik denk dat ik vandaag naar de dijk fiets. Naar de “Rotterdamse hoek” misschien. Misschien door tot Urk. Maar eerst door de polder. Alles hier herinnert je je aan de tweede wereldoorlog. Niet alleen de wegen, die de “Karel Doormanweg”, de “Onderduikersweg” en deze, de “Hannie Schaftweg”, heten. Maar vooral de afwezigheid maakt de aanwezigheid zo sterk. Terwijl steden als Den Haag en Rotterdam werden platgebombardeerd, stonden hier werkmannen in het slijk land te ploegen, wegen aan te leggen en kanalen te graven.

Het is rustig. Zo nu en dan scheurt een auto voorbij. Stiekem hoop ik dat ze stoppen.

‘Hé Madelief! Hoe gaat het?’

‘Ach ja, wel goed. Ik fiets veel, lees wat, natuurlijk luister ik muziek en kijk ik films. Dat zijn mijn hobby’s en je weet toch dat als ik iets leuk vind, ik er helemaal door geobsedeerd word? -Zo heb ik laatst